

Předmluva

Na následujících stránkách je vyprávěn příběh jednotky licho na bitvě Heroes V: Třinácté zatmění. Píšu jej, protože sám mám paměť děravou a nerad bych tyto zážitky zapomněl. Byla to moje první role na larpu a jsem rád, že se rozvinula tím směrem, který budete číst. Sice dokážu hrát nabubřelého po moci lačnického mančkina, ale být Mrakoplaš v černém bojující o vlastní (ne)život je mnohem větší zábava. Doufám, že ostatní hráči si to užívají alespoň z části tak dobře, jako si to užívám já.

Vězte, že většina toho, co budete číst, se v určité formě skutečně stala, ačkoliv sem tam jsem byl nucen kvůli logice některé detaily pozměnit. (Například když kostlivec začal debatovat s knězem, což nemyslitelná mrtvola nemůže, zde je zapsán jako zjevení.) Jde o pobavení hráčů, kteří ví, i nehráčů, kteří se chtějí podívat, co se na téhle akci vlastně děje.

Výjimku tvoří první kapitola „Dávná minulost“ a kurzívou psané odstavce na začátku a konci kapitol, kdy si postava dává dohromady deník, mně slouží k napojení příběhu a vysvětlení některých nehehnických událostí při zachování atmosféry světa. Vše ostatní je založeno na skutečných událostech, ač možná nepřesně zapsaných, neb jsem to dával dohromady po paměti a hlavně: Je to pohled mojí postavy. Děla se zvěrstva, pletichařilo se, ale jsou věci, které jsem já neviděl a postava neví.

Jen je mi líto, že jsem nedokázal najít obdobnou malou změnu na moment, kdy jednotky prvního stupně založili odbory.

„Všichni kostlivci jsou hrdinové!“ „Kdo to řekl?“ „MY!“

Byla noc. Hvězdy a měsíc svítily oknem do pracovny a postava v černém hábitu se rozvalovala na křesle před plápolajícím krbem. Vlastník věže nespal. Tuto potřebu neměl již hodně dlouho. Ovšem sedět za temné noci a nechat se jen tak unášet myšlenkami a vzpomínkami bylo něco podobného. Také ho to uklidňovalo a pomáhalo setřídít novinky a polední události. U licha jeden těžko pozná, v jakém je zrovna rozpoložení nebo jestli vůbec prožívá nějaké emoce. Málokdo má také tu odvahu se zeptat. Obličej, který se i bez svalstva neustále usmíval, ovšem té noci zakrýval mysl plnou starostí.

Stanlex se zvedl a vyklonil z okna. Přemítal o dopise, který dostal před dvěma dny, a věděl, že brzy bude muset opět vyrazit na cestu. „Arantire, co tě k tomu jen vede?“ pronesl k nikomu určitému a otočil se zpět do pracovny. Na stole ležel srolovaný list pergamenu, brk, kalamář, svíce a lebka v modrém turbanu „Brácha, tak se zase jednou podíváš do světa,“ konstatoval pobaveně a zarazil se. Jak vlastně vypadal bráška? Je to tak dávno. A jak vlastně vypadal on sám? Zatáhl za tajnou páčku skrytou za obrazem a otevřela se přihrádka s malou truhličkou. Vyndal truhličku a otevřel ji. V ní se zabýskla sbírka několika málo přehledně urovnaných dozelena zakalených kousků skla.

Stanlex se jimi začal prohrabovat a sem tam nad některým pronesl magickou formulku, která uvolnila zelenkavou páru a prohlédl si uloženou vzpomínku.

Dávná minulost

*„Lord, I never drew first
But I drew first blood.“*

Zelenkavá mlha se zformovala do tvaru člověka ve špatně padnoucím hábitu. „Kam se podíváme? Do Irollanu? Do Grimheimu?“ Jakoby odnikud se ozval hlas. „Určitě. Jednou spolu procestujeme Ashan. celý a nevynecháme jedinou skulinku. Ale na to se musíš pilně učit!“

Postava se rozplynula a mlha začala houstnout. Tentokrát vytvořila obraz celé místnosti.

„Do háje!“ zaklela mladá postava v modrém učednickém rouchu, když se probírala a uvědomila si, že už je dávno den. Učedník vysprintoval z noclehárny a málem srazil kolemjdoucí menší postavu. V porovnání s minulou vzpomínkou vyrostl, ale z dvojice byl pořád ten menší. „Hej, dávej pozor,“ polekala se menší postava. Ovšem ta větší se nenechala vyrušit „Pročs mě nezbudil? Vždyť víš, že mistr bude zuřit!“ „Nechtěl jsi.“ „Kolikrát ti mám říkat, že se nemáš nechat odradit, když se v polospánku bráním?“ „Promiň, brácha...“ „V pohodě. Jak ho znám, taky trochu přebíral. S trochou štěstí ještě taky chrní... No, rychle do učebny!“

„Neschopný!“ Prásk! „Hnusný!“ Prásk! „Nepolepšitelný!“ Prásk...

Nadávký a rány se rozléhaly místností, jak mistr naštvaně mlátil dřevěnou tyčí. Opravdu trochu přebíral, ale tentokrát neusnul, ale vybíjel si vztek. Oba učedníci se krčili na zemi a tiše kňučeli, jak střídavě dostávali výprask za to, že zaspali. „On za to nemůže! Snažil se mě vzbudit!“ Bránil Stanlex svého mladšího bratra. „Tak... Proč... Tě... Nevzbudil???“ odsekával opilý kouzelník a mlátil do skrčené postavy jako smyslů zbavený. „Caede Bestia!“ Zařval Stanlex dvě slova, která mu změnila život. „Zabij to zvíře,“ byla myšlenka, která to kouzlo spustila. Tehdy ještě netušil, že kouzelné formule jsou jen prostředkem pro myšlenky, které pomocí nezdolné vůle tvoří skutečnou magii. Jeho mistr se svalil mrtev a jeho bratr ležel nehybně na zemi.

Stanlex táhl vozík s přikrytým bezvládným tělem svého bratra. Zabil staršího mága, pobral z jeho pracovny cokoli, co vypadalo draze, použitelně nebo alespoň směnitelně, naložil je i s bratrovým tělem na vozík a utekl z akademie. Jen zázrakem jej nikdo nechytil. Upustil rukojeť vozíku, když

mu došlo, co se vlastně stalo, a začal brečet. Byl psanec. A už nikdy spolu s bráškou nebudou cestovat. Nikdy. Vzlykot se rozléhal lesem a smrákalo se.

O dvě dekády starší Stanlex četl ve velkém svazku a mumlal si „Už jsem blízko. Mám pojítka, ale jak...“ v tom vtrhl do místnosti další člověk obdobného věku, možná trochu mladší. „Gavner Zruč! Co si vaše lordstvo žádá?“ Otázku položil, aniž by zvedl oči od knihy. „Aby sis dal pohov! Nechci, aby někdo zjistil, co tady celé roky studuješ. Co potřebuješ, to ti seženu já! Rozhodně se už nepokoušej nakoupit žádné další pomůcky sám! Blbe!“ Gavner odešel prásknul dveřmi. „Taky tě rád vidím, starý příteli,“ odpověděl kouzelník a klidně vložil záložku do knihy. Stanlex se otočil na kostru, která se houpala na podpěrách u stěny a na hlavě měla usměrňovací korunu mágů sedmi měst „Už jsme blízko. Dočkáš se. Uvidíš nové kraje, uvidíš je, jak jsi chtěl.“

„Hlupáci zatracení! Magie je magie! Magie je nástroj!“ Stanlex připravoval pentagram. Řízl se do zápěstí a nechal krev kapat na podlahu přesně na správná místa. „Když mě nenechají v klidu tě přivést zpátky, tak se já přidám k tobě!“ Začal mumlat formule, vypil dva lektvary a lehnul si doprostřed pentagramu. Oči se mu zakalily, jakoby v transu zvedl obřadní dýku a naprosto klidně a pomalu si ji vnořil mezi žebra. Celou dobu odfrkával zaklínadla.

Utíkal. Přeměna skončila naprosto přesně včas. Popadl lebku, nasadil si korunu a teď již neúnavným krokem se vzdaloval zástupu vojáků, která obléhala Zručské panství. „Já ti říkal, že se máš vytrátit. Inkvizice, žoldáci, armáda, mágové... nemůžeš odolat. Byls dobrým přítelem...“ Podíval se na lebku, kterou jako jedinou nesl s sebou. „Je to na nás, brácha. Sice jsem to takhle neplánoval, ale alespoň uvidíš svět. Lepší než nic, co?“ a lebka kývla. „Fajn. Takže prý se něco chystá v Hereshi...“

Vzpomínky se rozplynuly a Stanlex již opět ve své kostlivé podobě vrátil sklíčko do skříňky. Chvilí vybíral, co dalšího by si měl připomenout. Pak pokrčil rameny a vytáhl sklíčko s nápisem „Nový kontinent“ Teď už tak nový nebyl. Přece jen na něm měl svou věž a přebýval zde. Smazal nápis a nahradil ho novým. Poté uvolnil zelenou páru a prohlédl si, co tehdy považoval za zábavné či důležité a hodné zapamatování. Byly to střípky a jednotlivé okamžiky spíš než příběhy. Ale jako upomínky sloužily dokonale.

Narkesh, První léta

*„When you're brought into this world
They say you're born in sin
Well at least they gave me something
I didn't have to steal or have to win.“*

Stanlex stál před portálem zahalený v černém plášti s runami. Byl jeden z prvních, kdo se nabídl, že půjdou. Narkesh byla nová šance. Ne že by Heresh byla špatným místem na přečkání jakékoliv nesnáze, ale slíbil to bráškově a za ty téměř dvě stovky let zas tak moc necestoval. Lebka upevněná na jeho holi se otočila na něj. „Dyť už jdu!“ pronesl Stanlex, teď už k nepoznání kostlivý lich a udělal krok.

„Gavnere!“ Zvolal Stanlex, když během šarvátky s výpravou z Gryfí říše uviděl svého bývalého chleboďárce. Ten měl bledší pleť, ale na rozdíl od licha alespoň nějakou. Špičáky jasně prozrazovaly, proč se za tu dobu, co se neviděli, vůbec nezměnil. A s mečem se oháněl jako nikdy předtím

Stanlex seslal poslední zaklínadlo a padl únavou k zemi. Nebyl schopný se soustředit a už rozhodně ne kouzlit. Bitva byla stejně vyhraná, tak zavolal upíra. „Gavnere, jsou tvoji!“ Upír pochopil a ujal se velení. Stanlex pomalu odkračel z pole a začal relaxovat, když vtom zahlédl pohyb mezi stromy. Byla to léčka. Z posledních sil začal utíkat směrem k Nekropoli, ale ta byla moc daleko. Nohy mu vypověděly službu a on se zhroutil na zem obličejem napřed. Nad ním stáli tři lidé s meči. „Milice... Zabije mě obyčejná milice? To snad ne.“ Blesklo mu lebkou, ale už s tím byl smířen. Zas takový problém to není, jen to dávání se zpátky dohromady není moc příjemné. A vytváření nového těla od začátku je prostě otrava... „Ve jménu královny Isabely, zhyň ty nemrtvá stvůro!“ Jeden z těch tří se pokusil o jakousi teatrálnost a zarazil mu do zad meč. Pak všichni tři spokojeně odešli... Stanlex se se čelistí hluboko v hlíně smál... Jak by taky ne? Meč naprosto přesně mezi žebry neskutečně lechtá.

Utíkal. Dutinou lebeční Stanlexovi problesklo, že to se děje poslední dobou nějak příliš často. Co měl ale dělat, když mana došla a ani na nezákladnější zaklínadla neměl čas se soustředit? Za ním se opět vznášel džin a těsně v závěsu byla jakási kudrnatá čarodějka a svatým písmem a hlavně těžkotonážním kladivem ověšený inkvizitor. Jak s tou věcí může běhat? Nemohl. Inkvizitor se ztratil, čarodějkou setřásl a o džina se postaralo několik duchů, které si Stanlex už dobrých dvacet minut zpátky přivolal z Nadin-Zakiru. Jeho současného domova. Z džina zbyl akorát turban. Kdyby se lich mohl usmát, udělal by to teď. Shýbl se a nasadil turban lebce na holi. „Sekne ti, brácha!“

Byla to řež. Někteří vojáci byli zničeni do takové míry, že nemělo cenu se je snažit opravovat. Zombie byly na kusy, z některých kostlivců zbylo jen o něco víc než prášek... Naštěstí na tom gryfáci nebyli o moc líp a hlavní ránu schytali mágové. Stanlex sám byl raněn, ale zabít licha není tak jednoduché. Drží ho při životě temná magie a dokud má svou duši uzavřenou ve schránce a připoutanou na tomto světě, jeho tělo se vždy pomaloučku opraví... Do určité míry. Gavner dokonce dokázal ovládnout jednu z kouzelnic. Nevypadala moc schopně, ale lepší než nic. Že by Naadir dostal novou hračku? Nebo co s ní mají v plánu? Kazma... S tebou bude ještě zábava, že?

Stanlex pochodoval s malou skupinou zombií a kostlivců směrem k osadě divokých kmenů. „Prý vyzvedni ty věci. Jestli si Arantir myslí, že jsem nějaký poslíček, tak se šeredně mýlí.“ Probíhala křížová výprava proti nekromantům a Arantir ho poslal vyzvednout nějaké staré krámy. Co na tom, že Sandro byl mocný lich? Jsou to jen jeho staré krámy a nic jiného! Kdyby v tom byla alespoň trocha moci, tak ji už museli cítit i šamani od kmenů! Byl našťvaný. Tak našťvaný, že bez pozdravení a bez formalit akorát na náčelníka kmenů vybafl „Kde to je?“ Ten se nenechal vykoledit.

Ostatně nebylo moc z čeho „Máme malý problém,“ řekl, a ukázal směrem do velké chatrče. Stanlex vešel dovnitř a stanul lebku v lebku arcilichovi Sandrovi. „A do háje...“

Naadir byl jako vždy pro zabíjení a mučení. Gavner se snažil vytěžit z každé situace maximum a Arantir? Ten si užíval politické hrátky a tahání za špagáty. Alespoň tak to vypadalo, když Stanlex tenhle trojlístek poslouchal a čekal, jak se to vyvrbí. Sandro se vrátil a to nikdy nevěstilo nic dobrého pro nikoho jiného než pro Sandra. Arantir navrhoval velmi křehkou alianci. Před pár momenty během bojů zajali královnu Izabelu. Její blbost, že se účastní bitev sama. Musí jí být jasné, že přitahuje pozornost. Návrh byl jednoduchý: Příměří s Gryfí říší, dokud nebude Sandro zabit.

„Jídlo?“

Stanlex šel pro zásilku kamene na opravu své věže a vzal si s sebou nosiče.

„Jídlo?“

Stanlex zavrčel. „Proč jsem si musel vzít zrovna tuhle zombii?“

„Jídlo?“

„Proč sakra nedržíš hubu? Co pořád chceš?“ zařval Stanlex a záhy své nepromyšlené otázky litoval

„Jídlo!“

„Fajn. Bude jídlo! Teď zmlkni, odvez ten vozík s kamením a pak ti seženu jídlo.“

„Jídlo!“ pronesla zombie a zmlkla.

My neprolijeme krev žádného z lidí a výměnou za to oni budou spolupracovat na plánu ke zničení Sandra jednou provždy... To zní moc dobře, aby to byla pravda. Potřebujeme trumf... Takové myšlenky se honily Stanlexovi hlavou, když sledoval vyjednávání s Izabelou. Ta byla v řetězech a Kazma, teď upírka, se na ni sápara a málem zkazila už tak riskantní plán. Přetáhnul ji holí a přikázal, ať si dá odchod. „Jestli se nenaučí ovládat tu svoji touhu po krvi, seženu jí slepici. Svůj k svému.“ zamumlal a dál přemítal, jak překroutit příměří ve vlastní prospěch.

Příměří se mělo stvrdit na neutrální půdě. Za tu byla vybrána vesnice v zemi nikoho. Ideální místo. Arantir přišel společně s několika upíry, kostlivci a zjeveními a uvítal je anděl s inkvizitory a kněžími. Stanlex čekal opodál, kdyby se něco zvrtilo. Neměl iluze o tom, že by podobná skupina nečekala i na druhé straně vesnice: Jen asi měla světlejší barvy a citelně méně páchla. „Jídlo?“ Stanlex v mysli zaskučel a uvažoval, proč tu zombii prostě nezabije, neroztrhá a neposlepuje s jinými součástkami. Došlo mu, že je na to moc líný a že dal slovo. Zombii, ale dal slovo. „Pojď se mnou. Ostatní se odtud nehnou, dokud neřeknu jinak!“ Zavelel a vešel do vesnice, zombii v patách.

Zaklepal na první dveře. Otevřela mu dáma středního věku a na místě omdlela. „Potřebuju jídlo pro armádu. Na kvalitu není třeba hledět.“ Třesoucí se pán domu prozradil, že jejich kravka už má namále a že si ji může vzít. Byl velmi překvapen, když mu lich podal několik zlatých mincí. „Jsem čaroděj, ne zloděj,“ řekl Stanlex a došel si pro kravku. Ten vesničan měl pravdu. Byla chorá, stará a rozhodně by daleko sama nedošla. Nebylo třeba, ale alespoň z dohledu jejího bývalého majitele ji odvést mohl. „Za rohem dostaneš jídlo!“ Zombie citelně zrychlila. Za rohem se tou dobou dohadoval anděl s inkvizitorem a Arantirem. Elitní jednotky obou stran stály vedle nich bez hnutí. Vyjednávání bylo hrubě přerušeno zabučením. Zombie se vrhla na krávu a začala ji požírat. „U Elrathova svatého světla, fuj!“ ulevil si jeden z kněží. Na to mu jedno zjevení s naprosto klidnou tváří odpovědělo „Tak se nekoukej. Copak nevíte, že je neslušný čumět, když jí?“

„Jídlo?“ zeptala se zombie, zatímco ohlodávala kosti.

„Zapomeň! Zpátky k ostatním!“ Rozkázal Stanlex

„Poslouchej, člověče. Tahle pila je naše. Mám tu tři hladové zombie,“ „Jídlo?“ „pár poslušných kostlivců a nemám dobrou náladu!“ Člověk, který stál u pily a dělал, že mu patří, se nenechal „Vím, že mi nesmíte ublížit! Tuhle pilu zabírám pro Gryfí říši a vy si dejte odchod.“ „Takhle se mnou

nikdo mluvit nebude. HORRORE TIMOR!“ Zaklínadlo strachu zapracovalo. Stačilo jen „bu bu bu!“ a pěšák vzal nohy na ramena. Stanlex poručil zombiím, aby naložily zásilku dřeva. „Ublížit ti nesmím, ale ty mě srát taky ne.“

Stanlex seděl v táboře a přemítal. Náhle zaslechl jakýsi podivný zvuk a kouzlem si jej zesílil. Jakási žena se dohadovala s někým, že když ji nenechal napít se, tak že z něj plánuje jako odvetu vydestilovat nějakou „Lichovinu“. Hezkou slovní hříčku ocenil, Kazmin plán už ne. „Jo, s tebou bude ještě zábava...“

Arantir, Gavner a Naadir rozmlouvali s postavou v černém hábitu. Na rozdíl od všech ostatních, tenhle... člověk? měl zahalenou i tvář. Stanlex si jej se zájem prohlížel. „Tedy Arantir přece jen ví, co dělá...“ Vytáhl kousek pergamenu s šesticípou hvězdící, kde na každém hrotu byl název jedné z frakcí a mezi nimi načmárané poznámky, kdo s kým měl kdy mír a vyjednávání. Byl v tom neskutečný guláš. Ovšem tenhle člověk, Faiz, byl špeh a jestli Arantir podobně naočkoval i Gryfi říši, což by mělo být vlastně ještě citelně jednodušší než mágy ze stříbrných měst, tak to je úspěch a hlavně trumf, který byl potřeba. Založil pergamen „U elfů nic potřeba nebude. Ti se teď na nic nezmůžou,“ zamumlal a mírně natočil hlavu, aby viděl Kazmu. Také je sledovala. Proč?

Městem se rozezněl hlas temného elfa. Neskutečně našťvaný hlas. Lethos, jeden z výše postavených temných elfů, neunesl porážku a chtěl se vrhnout se do předem prohrané bitvy. Jako kouzelník a pletichář je poměrně schopný. Jako vojevůdce... už ne. Nechá se moc ovládat hněvem. Stanlex se otočil a odešel pryč. Tohle mohlo skončit jen jedním způsobem: Špatně. Nebylo třeba, aby se nachomýtl poblíž.

Lethos umí běhat. Tak přece je to kouzelník. Ale má trochu moc výbušnou povahu. Stanlex pozoroval zbytky podzemáků. Přeživší, zmrzačené temné elfy a zpoceného Lethose. „Masakr...“ Konstatoval a zavedl je na místa, kde mohli dočasně přespávat. Ať už se u Ristryrissu stalo cokoli, bojovali proti mnohonásobné přesile. Vydal by takový rozkaz schopný generál? Kouzelníci jsou potřeba, ale za jakou cenu?

Další týden, další plán, další příměří. „Tenhle diplomatický guláš se mi už vážně nezamlouvá, Arantire, jednou už nám kudlu do zad vrazili,“ nadhodil Stanlex do éteru. Šli oni dva, zjevení, opodál anděl, kněz a inkvizitor... Partička vskutku k pohledání. Arantir odpověděl, ale Stanlex už byl myšlenkami někde jinde. Nedůvěřivě sledoval inkvizitora, jehož kladivo už několikrát zakusil. Paranoia? Možná. Rozestavili se na místě určení a začalo další zařikávání. Tentokrát spojenými silami temné a světlé magie Sandra opravdu spoutali a zabili. Zbyla z něj hromádka popela. Všichni až na lica si oddychli a odešli. Stanlex se rozhlédl, poklekl a vytáhl kožený sáček. „Možná ještě k něčemu budeš dobrý.“ Hrábl kostěnou rukou a nabral popel z arcilicha.

Stanlex uvěznil zelenkavou páru zpět do sklíčka a otevřel šuplík ve stole. Popel z arcilicha se neukázal být nějak zajímavým artefaktem. Spíš sběratelskou kuriozitou. Byly to už roky, co mu ležel ve stole a zdálo se, že Sandro byl nadobro mrtvý. Šuplík se zpět zaklapl a Stanlex opět projel svoje sklíčka. „Už je to tak dávno. Všechno je tak dávno... Až na... Tebe!“ Vytáhl sklíčko, na kterém nebyl žádný nápis, ale obrázek. „Květina. Tak nádherné jméno a tak záhadná bytost...“ řekl a prohlédl další sklíčko ve své sbírce.

Květina

*„You ask me if I've known love
And what it's like to sing songs in the rain
Well, I've seen love come
And I've seen it shot down
I've seen it die in vain “*

Lethos a Stanlex utíkali do města mágů. Za nimi se rýsovaly postavy v brnění a s obouručními kladivy. „A nedají si pokoj a nedají. Co jsem JIM kdy udělali?“ pomyslel si Stanlex a jakmile zahlédl modrou róbu před branami, zakřičel „MAAHIRE! Jakožto bývalý učedník sedmi měst žádám o azyl!“ „To jsi TY?“ vybuchl Maahir. Stanlex nevěděl, jestli si ho s někým neplete. Přece jen to bylo asi 200 let zpátky, co utekl, a pak mu došlo, že má pořád na hlavě usměrňující korunu, kterou si přivlastnil, když opustil studia. „Jo, jeden by řekl, že jsem se změnil k nepoznání... Šaty dělají člověka, ale teď BACHA!“ vykřikl na Lethose, který tak tak uhnul prvnímu útoku inkvizitora. „DOST!“ zařval Maahir a začal zjišťovat, co se dělo. Stanlex situaci komentoval slovy „Jedno se mu musí nechat. Rozhodně má větší respekt, než můj bývalý mistr.“ Lebka na holi kývla.

Stanlex rychlým krokem sledoval zjevení jménem Nihlathak. Původně Faiz, teď jeden z největších rozséváčů zkázy na bojišti. Říkají mu „požírač duší“. Pro licho to teď ale byl dokonalý neviditelný špeh, kterého stálo za to si ochočit. Stanlex v tom viděl i jistou ironii a důkaz náklonnosti, protože právě zradil svou bývalou milenkou.

„Výborně, hafane, výborně. Přesně tak to uděláš, až řeknu, jasný?“ Upírka cvičila bojové vlky. „Počkáme, až dojdou kouzla a KOSTIČKA!“ Dva vlci se rozeběhli a ze zatím neoživeného kostlivce každý utrl kost a zahodil ji poblíž. Pak se vrátili a nepřestali, dokud kostra nebyla na jednotlivé díly. Stanlex se při tom pomyslení otrásl, až trochu zachrastil. „Kdo je hodnej vlček? Kdo je hodnej vlček? Rozeberete ho na kousičky, zmetka libovýho!“ „Doufám, že mluvíš o sobě, protože zrovna teď já mám kouzel dost, což se nejspíš nedá říct o tobě. HORRORE TIMOR!“ Vlci svésili ocas a rozprchli se. „Skoro jsem nečekal, že to bude fungovat,“ konstatoval příjemně překvapený lich. Než Kazma stihla oponovat, přerušil ji „Jestli ještě něco takového zkusíš, tak si dej sakra záležet, abych se už nevrátil. Nihlathaku! Hračička!“ Stanlex se otočil a odešel pryč. Nevěděl, jestli ho Nihlathak slyšel. Nepotřeboval. Stejnak by ho dokázala poslat pryč. Ale už jen ta myšlenka, že se jí to, co zbylo z milované osoby může pokusit rozsápat na kusy, byla dostatečným trestem. „Já věděl, že s tebou ještě bude zábava.“

„Přines, přiveď, zaříd... Jednou mi rupnou nervy a... Hmm, tenhle způsob vyjádření zdá se mi poněkud nešťastným.“ Stanlex se snažil si spravit náladu slovními hříčkami. Arantir ho poslal hledat vodní kněžku, která se podle zpráv vyskytovala v okolí. Už obešel spolu s jednotkou kostlivců čtyři studánky a poslední větší koncentrace vody poblíž byla v potoku, ke kterému směřoval teď. „No konečně!“ Zaradoval se, když uviděl ženu v zelenomodrém hábitu. Chvilí přemýšlel, jestli se obtěžovat s iluzí, ale když se sama vydala směrem k němu, myšlenku zavrhl. „Vodní kněžka? Lord Arantir si žádá tvou přítomnost v Nadin-Zakiru. Nenech ho čekat!“ Kněžka se mírně uklonila a vydala se do města. „Vodní pleška do Nadin-Zakiru?“ najednou ožil jeden z kostlivců a než se Stanlex mohl ohradit, sebral mu hlavu. Stanlex s vypětím sil navigoval zbytek těla za odcházejícím kostlivcem.

„Vodní pleška!“ daroval kostlivec Arantirovi lebku s usměrňující korunou. Ten chvíli nevěřícně koukal a následně se do místnosti vpotácelo tělo bez hlavy, sebralo lebku a nasadilo si ji. „Díky!“ odsekl Stanlex a odešel.

Dvoumetrová zombie v brnění přišla k branám Ashwicku. Armáda Gryfů říše obléhala nekropoli,

tak s malou skupinkou jim tuto laskavost oplatit a něco nakrást nebyl zrovna špatný nápad. Sanlexovi spadla čelist, když viděl Igora při práci. „Ťuk ťuk. Je někdo doma?“ Pronesl žertovným hlasem. Když se zpoza brány ozval osamělý strážný, že prý ne, Igor jen odvětil „Nekecej“ a kopl svojí mohutnou silou do brány... A ta povolila. „Máte-li Igora, netřeba beranidel,“ zasmál se Stanlex a následoval zombie do města.

Koalice i to, co zbylo z úmluvy, stály v plné síle a sledovaly, co se dělo mezi nimi. Vrátil se Nikolai a přivlastnil si Květinu. Gryfí fanatici vyhráli na plné čáře a získali mnoho. Nejen potenciálně velmi mocnou astrální bytost, ale Nikolai byl původně jak rytířem, tak chvíli nekromantem a upírem. On zná naše síly i slabiny. Zažil to na vlastní kůži. Tohle bude problém... A gryfáčtí fanatici chtěli víc. Chtěli nás vyhladit. Úmluva nesměla padnout. Portál z Narkeshe byl mimo dosah a tohle byl už náš domov. Proč nás nemůžou nechat být? Armády se do sebe pustily. Stanlex se octnul uprostřed vřavy a začal okamžitě čarovat. Nemrtvé příšery se začaly zvedat ze země, ale než jich bylo dost, vojska úmluvy byla prakticky pryč. Nebyl čas. Do hole se mu zabodl elfský šíp. Tohle byl konec... NE! Tohle nesmí být konec! My se nevzdáme! KREV POTEČE PROUDEM! MY NEZEMŘEME! NA NĚ MÍ SLUŽEBNÍCÍ! „Sangra gurgite caede, immortuos BESTIA!!!!“ Podruhé v životě seslal kouzlo, aniž by jej předem promýšlel. Zaklínání mu přišlo do úst samo. Kouzlo ztvárnilo myšlenku a nesmrtelný zástup se vydal do boje. A tento zástup neuměl prohrávat.

„To jsou stejná slova... Podruhé jsem použil stejná slova jako tehdy.“ řekl překvapeně lich nikomu určitému. Během jeho posledního střetu opět vyvolal kouzlo instinktivně a opět použil stejné zařikání, ač v jiném kontextu. Náhoda? Vesmír si nehraje na náhodu. Hmm. Uvidíme. Je na čase připravit ten projev ke vnímající části armády a opět vyrazit do války. Je na spadnutí další výprava a je téměř jisté, že se to neobejde bez násilí. Podíval se ještě jednou na stůl a přečetl si dopis... „Arantir se nedostaví,“ začal si mumlat, „To zpoehodlněl nebo proč asi? Nevadí. Tím líp pro mě, když se mu nebudu muset pořád zodpovídat. A tím spíš se tam najde nějaký zajímavý artefakt pro mě do sbírky.“

Kdyby se neusmíval neustále, udělal by o ted'. Stanlexovi se cosi zablýsklo v očním důlku a lebka na stole se pohnula. Kývla.

Ztracené město

*„I've got an old coat for a pillow
And the earth was last night's bed
I don't know where I'm going
Only God knows where I've been
I'm a devil on the run.“*

Stanlex ležel na zemi ve výklenku pod skalním převisem. Pro normálního licha by takové ubytování bylo obrovskou urážkou a snad i nesnesitelné. On ale nebyl normální lich a byl přesvědčen, že názory jako, že něco je „Pod jeho úroveň“ jsou nebezpečné. Obzvlášť, když někomu jde o vlastní existenci. A venku navíc začínalo pršet. Zakřupal klouby a posadil se. Sbíral energii z okolí. Byl unavený. Nebyla to však únava v pravém slova smyslu. Spíš nižší hladina magie, která ho držela pohromadě. Otočil lebku a podíval se na nejnovější artefakt ve své malé sbírce. Byla to zbroj. Stanlex si opět lehnul, kostěnou dlaní nahmatl polní brašnu a vytáhl z ní krabičku se skličky. „Čas jako každý jiný,“ pronesl polohlasem, vyndal jedno prázdné a přiložil si jej na čelo. Skličko se zakalilo zelenkavou mlhou.

Bylo tam celé velení úmluvy. V polních podmínkách se zástupci nekromantů, Urgashe a temných elfů dohadovali o taktice. Byl to zoufalý boj proti početní přesile, to věděli všichni, ale byl to boj o holou existenci. V takto napjaté situaci je mnohem snazší přehlédnout očividné. Jeden z kostlivců se náhle rozpadl bez zjevné příčiny a všichni magicky nadaní hrdinové si uvědomili, že jsou pod silným mentálním útokem. V zemi nikoho byly dva kruhy magie a z jednoho z nich koaliční mágové vysílali jednu vlnu síly za druhou. Armáda úmluvy snad nebyla nikdy tak rychle zformovaná a na cestě. Své mágy by bez ochrany neponechali, takže druhý kruh nebude tak tvrdě strážěn a možná se podaří vytvořit štít a zformovat protiútok. Takový byl plán. Ovšem plány mají tendenci nevycházet. Druhý kruh byl také obsazen a nastala řež. Pod magickým nápořem a početní nevýhodou padali kostlivci jako by byli ze sirek a temní elfové a Urgash na tom nebyli o moc lépe. A nic nepomáhalo, že vzdušní piráti, kteří měli s koalicí nevyřízené účty, náhle zaútočili z boku. Z důstojného soupeře se Koalice v posledních měsících změnila na nezastavitelný kolos.

Prohra byla nevyhnutelná. Šiky kostlivců byly rozdraceny, elitní mumie bez známek pohybu, duchové rozprášeni. Jen pár zombií ještě bojovalo v nesmyslném boji. Když si všiml meče blížícího se k němu, Stanlex takticky ustoupil tak rychle, že jeho brašna jen bezmocně vlála za ním. Jakmile byl mimo nebezpečí, narovnal si kapuci a vykročil směrem k pirátům handrkujícím se u jejich vzducholodi. Ti, když ho viděli, si chvíli cosi šeptali a pak vyrazili s pokřikem „My chceme krev!“ Lich byl během několika krátkých sekund na kousky. Ironie této situace mu nebyla cizí.

Koalice se valila krajinou jako bílý mor. Už nebylo možné ani vytáhnout paty z nekropole a neriskovat setkání s jejich jednotkami. „Fanatici!“ ulevil si lich a přemýšlel. Pokud se jim podaří vážně zranit, zneschopnit či přímo zabít jejich velení, ta odhodlanost jejich vojsk by mohla zmizet. Bylo třeba zaútočit přesně a cíleně a nevystavovat vlastní velení příliš na odiv. Stanlex vedl skupinku Nekorrumských nižších nemrtvých, podzemáci a upíři hodlali zaútočit ze zálohy a kmeny se přidali do šiků. „Já v taktickém velení... Kozel zahradníkem,“ poznamenal lich. Když se objevila koalice, začal doufat. Jeden hrdina vedle druhého. Od Freydy přes Maahira po Izabelu. Stanlex zhodnotil materiál, který měl k dispozici. Slabé řadové vojsko, pár elfích assassinů a kdesi v dáli se měli nachomýtnout upíři a zbytek podzemáků. Zavelel k útoku a nařídil soustředit tlak na Maahirovu stranu. Vypadala nejslabší. Proti Maahirovi nic neměl, naopak, respektoval ho jako schopného vůdce a mága, ale naneštěstí stál na nejslabším místě nepřátelské barikády. Bitka to byla krátká. Koalice bylo nejméně dvakrát tolik. Alespoň toho Maahira viděl padnout. Vrah, který se k němu ovšem vrátil po střetu, přinesl nemilou zprávu: Maahirův nezaměnitelný modrý plášť měl na sobě dvojník. Plán selhal a početní výhoda koalice opět vzrostla.

„Ztracené město. Tady, přímo někde na bojišti? Ztracené město, Al-cosi?“ Stanlex se pro jistotu zeptal znovu. „Ano...“ odpověděl nemrtvý posel. Jméno města sice kostlivec zapomněl, ale to bylo jedno. Přesnou lokaci skrývaly kamenné tváře, něco jako směrovky dávných dob. A tváře skrývala vojska Gryfů říše. Stanlex odložil korunu, hůl s lebkou mladšího brášky a natáhl si kapuci hluboko do obličeje. Neznámý poutník se zahalenou tváří pomalu vyšel z bran nekropole.

Temný poutník šel lesem. Našel už dvě tváře, ale ty neřekly nic nového Odpověď musely skrývat ty zbylé a schované za tábory koalice. Poutník šel pomalou volnou chůzí. Nechtěl vzbudit podezření. Potkal elfa a spustil: „Zdravím tě.“ „Já tebe také. Kdo jsi a co tu děláš?“ „Jsem učenec na cestě do města mágů, Johary.“ „Hmm, dobrá...“ Elf si jej velmi pozorně prohlížel a poutník odešel dál směrem k liniím koalice. Mezi stromy zahlédl pohyb. Světlá armáda postupovala směrem k Nadin-Zakiru. Vyhnul se jí velkým obloukem. To samé se ovšem nedalo říct o vlku podobné postavy stojící na dvou nohách. Diplomatský přístup byl odměněn několika rychlými skoky a útokem. Netrvalo dlouho a lich byl o hlavu i končetiny kratší.

Naštěstí si vlkodlak nedal velkou práci a žádnou důležitou kost nerozlámal. O jedno poskládání se později si Stanlex oblékl neroztrhaný plášť a vyrazil znovu na cestu. Tentokrát mu cestu zkrížil obyčejný milicionář. „Zdravím tě. Jsem učenec na cestě do Johary.“ „V tom případě tě velmi rád doprovodím.“ lich imitoval polknutí na sucho. Měl si vybrat jinou destinaci než tu, kde je veřejným nepřitelem... No, takových míst vlastně moc není. Cestou opět potkali vlkodlaka. Vrčel, ale držel se zpátky. Doprovod byl přece jen k něčemu užitečný. Zatímco Stanlex přemýšlel, jak utéct, přišli k Johare. Za hradbami se najednou ozvalo Maahirovo zvučné „Kdožééé?“ a Stanlex protočil imaginární oči v sloup. „Tak znova...“ byla jeho poslední slova.

Jedno se muselo Stanlexovi nechat: Byl velmi vytrvalý. Urovnal si lebku, spravil pár posledních prasklin na předloktí a potřetí se pokusil dostat na území Koalice. Obloukem obešel Shataqu, schoval se skupině elfů, proplížil se pod hradbami překvapivě tichého Ashwiku a hledal. Kamenná tvář, kterou po nedlouhé době objevil, ovšem mlčela. Byl to jen kus kamene a žádný směr nehodlal ukázat. Sedl si vedle ní a přemýšlel, co dál, když vtom se objevil mladý válečný mág. „Nazdar kolego!“ Tohle oslovení licha překvapilo. Na druhou stranu, dal si záležet, aby přes hábit nebyl vidět. „Nazdar,“ odvětil znuděně „Nějaké novinky z Johary?“ „Ani ne. Co že se tak ptáš?“ „Já už tam delší dobu nebyl. A krom toho jsem tam hledanej.“ V odpovědi na tázavý pohled si Stanlex sundal kapuci a upřel oční důlky na mága. Ten jen nezúčastněně pronesl „Jo, to chápu.“ Netrvalo dlouho a šli spolu jako nejlepší kamarádi z hospody. Po chvíli ale mág licha varoval „Hele, asi by ses měl dekovat, támhle vidim naše.“ „Jo, to bych měl. Ono už bude pozdě. Měj se.“

O tři minuty později byl pobavený Stanlex obklíčen.

„Sám Maahir, hmm? Kolikrát mě ještě chcete zabít?“ „Kolikrát bude potřeba, stvůro!“ Maahir zvedl meč a jednou ranou na plocho srazil licha k zemi. Jeden mladší kouzelník se v tu chvíli zeptal druhého „Jakto, že se pořád vrací?“ „Se umí regenerovat.“ Maahir konverzaci utnul rázně: „Zregeneruj tohle! Fireball!“ „S radostí,“ vycedila lebka mezi zuby, zatímco raksha si brousila drápy o jeho paži a lichovo vědomí již trvale opouštělo ohořelé ostatky a vracelo se zpět ke schránce.

Byl večer. Slunce se sklánělo nad obzorem a paprsek světla ozařující místnost pomalu slábl. V dálce byly matně slyšet hlasy a kyvadlové hodiny odpočítávaly jednotlivé vteřiny. Relativní klid přerušily dveře, které se rozletěly a narazily do stěny takovou rychlostí, že lahvičky s lektvary v prosklené vitrině nadskočily. O půl sekundy později do pracovny vesprintoval lich a málem své entrée neubrzdl. Sebral brašnu přehozenou přes opěradlo židle a začal do ní futrovat nezbytnosti. Sandrův popel, Usměrnující koruna, krabička se zelenými sklíčky, kniha se zaklínadly... Když se mu zdálo, že má všechno, popadl hůl a krátký meč, udělal několik kroků vzad a povzdechl si. "Tohle přišlo rychleji, než jsem čekal. Co myslíš, Theo, proklouzneme kolem Johary?" Lebka se

zakymácela ze strany na stranu. "Uvidíme. Nic jiného nám nezbyvá," řekl Stanlex, zavřel dveře zvenčí a začal mumlat zaklínadla. Škvírou pode dveřmi byla vidět zelená záře. Následoval záblesk a slabé "Puf". Stanlex otevřel dveře a zkontroloval vnitřek místnosti. Skříně byly zasažené shnilotinou a plné dřer, potah na křesle prakticky neexistoval a když do něj lich trochu silněji strčil, opěradlo se s křupnutím oddělilo. "Zkuste si tady něco vylootovat, fanatici," vyplivl nadávku a odešel. Na chodbě ovšem zaslechl chrastění zbroje. Zoufale pronesl: "Já to nemyslel až tak doslova," a zamyslel se. Plátovka, Ne celotělní, ale solidní. V přímém souboji neměl šanci, útočník by se skoro jistě vyděsit nedal, iluze byla riskantní, na složité rituály nebyl čas, mrtvolu na oživení poblíž neměl... Schoval se za dveře do pracovny s vytaženým tesákem v ruce a poslouchal, jak se kroky a chrastění blížilo.

A najednou byla tma.

Ležel obličejem na zemi, ale vnímal. Dobré znamení. Pohnul nohou, dobré znamení. Pohnul rukou. Výborně. Překulil se na záda a posadil se. Pracovna vypadala jako po výbuchu... Aha. Lich se postavil a uviděl to, co zbylo z útočníka. Moc toho nebylo. Zbroj pokrytá vrstvou popela... a vrstva popela. „To se poněkud... Brácha!“ Hůl našel v okamžiku. Lebka se skutálela, ale byla celá. „Teď jsi mě vyděsil! Možná víc než tady pan rytíř.“ Lich na zkoušku kopl do zbroje a ta se s hlasitým řinčením odkutálela až za dveře. Stanlex zvědavě přišel až k ní a zvedl ji dvěma prsty kostěné ruky. „Hmm, ty se budeš hodit.“

Pršelo. Pod skalním převisem ležela brašna, hůl, stříbrná koruna a černý hadr veliký necelé dva metry. V něm zabalená ležela ještě kostra ve zbroji se svatým sluncem na hrudi, která nepřítomně bubnovala články prstů do malé dřevěné krabičky. Pak ji otevřela a nejnovější člen sbírky zelených sklíček se připojil k ostatním. Lich přemýšlel, co dál. Byl sice už druhým týdnem schovaný před nepřízní počasí a gryfími patrolami, ale dříve nebo později by se buď prozradil nebo by ho ve skalách někdo náhodou našel. A to by skončilo špatně. Bez nějakého bezpečného úkrytu byl skoro stejně smrtelný jako kdokoliv jiný. Přejížděl rukou po dřevěné skřínce a neúnavně plánoval, kde a jak by se mohl ukrýt. Urgash lehl popelem, Nadin-Zakir nejspíš taky a kdokoliv ze současných vládců povrchu by ho s radostí zaprodal inkvizitorům, lovcům, rakshům... Stanlex na prstech počítal, kdo všechno by uvítal jeho definitivní odchod do sítě pavoučí bohyně, kterému se tak dlouho úspěšně bránil. „Buď se pokusit proplížit k portálu nebo se přidat k Sweristalským. Jiná možnost není.“ Hůl opřená o skálu se zachvěla nesouhlasem jeho bratra. „A správně odhaduješ, že portál je prakticky sebevražda.“ Hůl se ale chvět nepřestala. Lich se vymotal ze záhybů pláště, podíval se směrem, kterým mířila, a urychleně padl i s holí zpátky na zem. Gryfí rytíři.

O rychlé sbalení a pár dní později se postava v černém ocitla před vchodem do jeskynního systému a vešla opatrně dovnitř. Nějaký místní sedlák mu před pár hodinami rozřeseným hlasem řekl, že tu viděl bledé elfy, což nejspíš byli Sweristalští. Po chvíli lich narazil na slepou uličku. „Lepší než nic,“ poznamenal, položil dřevěnou skřínku do kouta a zamaskoval ji trochou hlíny. Prolézal chodbami snad hodiny a pořád neviděl ani živáčka. Neviděl ovšem ani neživáčka, který viděl jeho. Za zády se mu ozvalo zakvílení. Mít nějakou, tak Stanlex vyskočí z kůže. Takhle se jen praštil do temene, když se narovnal, bleskově otočil a uviděl ducha. Ten neútočil. Jen se dobře bavil a pak ukázal na jednu z chodeb, které lich minul. „Svítá na lepší časy!“ zamumlal a lebka na holi se natočila směrem k jeskynnímu stropu. „Víš, jak to myslím!“ Nekorrurum vybudovalo v podzemí nové město, Ninurta-usur. Netrvalo to dlouho a lich si našel nový domov, novou pracovnu a staré známé. V některých případech dokonce několik set let staré známé.

Poslední přání

*„I'm going down in a blaze of glory
Take me now but know the truth.“*

Byla noc. Hvězdy a měsíc svítily oknem do pracovny a postava v hnědém hábitu se rozvalovala na křesle před plápolajícím krbem. Majitelka pracovny nespala. Sice byla vyčerpaná, ale pořád přemýšlela o tom, co měla v ruce. Pokoušela se setřít si novinky a polední události. Obličej, který se už delší dobu mračil té noci zakrýval mysl plnou starostí. Přiložila ruku na čelo.

Stanlex hledal cestu k jednomu z kouzelných kalichů. Po tomto zdroji moci pátrala i Koalice jemu podobných již bohužel měli sbírku. Určitě i o tomto již věděli a času nebylo nazbyt. Vize z obelisků se pomalu formovaly a lich tušil, že to místo zná. S podporou pár duchů a temných elfů vylezl zpět na povrch a našel strom, jehož obraz měl vypálený v mysli. Přišel k němu a začal jej obcházet. „Ano... Ano, to je on... Trochu víc doprava...“ mumlal a pokoušel se postavit se přesně na stejné místo, které mu vidina ukazovala. Ve chvíli, kdy se jeho očním důlkům naskytl stejný pohled jako dříve jeho mysli, sklopil lebku směrem k zemi. V té byla vykopaná mělká díra.

Kalich neměli dlouho. Jeho síla roste s každou minutou, gryfi posily byly na cestě a bylo potřeba okamžitě jednat. V labyrintu chodeb ledových hor se nacházela základna bývalých dezertérů z řad milice, nyní žoldáků. Přezdívalo se jim piráti. Stanlex se s nimi již setkal dříve a neskončilo to dobře. Tentokrát měl nabídku, která se neodmítá. „Naše armáda pochoduje na tohle město. Přidejte se k nám!“ „A co za to dostaneme? Proč bychom měli uzavírat dohody s kostrou?“ ptal se nedůvěřivě mladý kapitán. „Spíš co dostaneme my. Já si odtamtud chci odnést jeden malý pohár. Vše ostatní je vaše. Rabujte, palte a užívejte si, jak chcete. Město vám necháme.“ Pirátovi se zaleskly oči a plivnul si do planě. „Platí!“

Už v bránách bylo jasné, že cosi je špatně. Aura moci, kterou grál vydává, nikde nebyla. Město padlo a piráti dostali, co chtěli. Mrtvolky odnesly zbytky nemrtvé armády, ale kalich nikde. Lich se vrátil na místo z vize spolu s duchy a temnými elfy. „Tady to bylo. Tady ti fanatici hledali!“ „Hledali, ale nenašli,“ uvažoval Sinitar, jeden z členů triumvirátu a vůdce temných elfů. Jeho domněnka byla potvrzena vzápětí, když jedna průhledná postava začala kvílet. Stanlex si vzal grál a s úsměvem, který byl upřímný jako nikdy předtím, odběhl do Ninurta-Usur, rozkázal začít vysávat moc kalichu a vydal se zpět do ledových hor poděkovat pirátům za jejich pomoc s dobýváním města, než se ukázaly gryfi posily. Když se vrátil, kalich byl pryč. Malá skupina gryfích vojáků se proplížila do nekropole a ač netušila, co hledá, našli grál. Schovaný za hradbou rytířů byl i tento kalich již mimo dosah Úmluvy.

Do nekropole přivedli vojáci živou duši. Čarodějka ze stříbrných měst se nedobrovolně nechala chytit a nyní bylo na nemrtvých velitelích, co s ní bude. Nihlathak prosadil podříznutí před branami Johary a pohlcení duše. Krutý čin, ale ne horší než se od něj očekávalo nebo co pravidelně dělala gryfi inkvizice. Zatímco čarodějka čekala v cele na svůj osud, přišel do žaláře lich. Odložil si korunu z hlavy a stoupl si naproti jejím mřížím. Čarodějka se při pohledu na nemrtvou kreaturu začala mračit. Vtipné, pomyslel si lich. Nic jiného totiž přes ten hadr zakrývající celý obličej nebylo vidět. Ovšem oproti jeho strnulému úšklebku bylo poznat alespoň něco. „Nedáš si něco k jídlu nebo pití?“ Zeptal se Stanlex a mírně naklonil hlavu. Čarodějka byla překvapena. „Chtějí tě zabít. Já s tím nic udělat nemůžu. Ale není důvod, abys tu trpěla. Mám přinést trochu vína?“ Čarodějka zatřásla hlavou. „Ne.“

Gryfi fanatici dobře věděli, že bez nekromantů se už tak zdecimovaná vojska nekropole rozpadnou. A také věděli, že nejmocnější z nekromantů byli lichové. Vyhlásili tedy hon na lichy. Stanlex se

smál. Ne že by měl na výběr, ale jeho se snažili zabít už tolikrát, že si na svou novou, teď už na černo nabarvenou, zbroj připsal runami „Nesnaž se, já ti zdrhnu.“ a zákaz vycházení od lorda Arantira jednoduše ignoroval. Spolu s ještě jedním lichem se pokoušel obsadit brod přes Issu. Podařilo se skupina nemrtvých řadu gryfích bojovníků rozehnala. Lichové překročili brod a stranou začali připravovat rituál. Po chvíli si jeho kolegyně všimla zajímavého úkazu: Ta řada tam pořád byla. Milice a elfové se stále bili s kostlivci a zombiemi a vůbec si nevšimli, že poblíž stojí dvě kostry v pláštích a se zájmem je pozorují. Stanlex pokrčil rameny a, protože rituál už skončil, pokynul kolegyni směrem od brodu. V klidu odešli pryč. Kdyby jen gryfáci tušili, že dvě několikanásobná zvýšení žoldu se právě proměňují směrem od nich, asi by jednali trochu jinak.

Slunce svítilo a les byl klidný a prázdný. Stanlex se svým bratrem šli pro dřevo. Pila byla téměř hned u průchodu do podzemí a k nekropoli. Armáda byla nedaleko za nimi a v plné síle. Bylo načase trochu provětrat gryfácké opevnění. Zombie se loudaly jako vždy, takže lich měl náskok. Stanlex přišel k pile a usedl do trávy. Zásilka ještě nebyla připravená, ale nikdo nespěchal. Všechno šlo až příliš dobře. Hrozící nebezpečí si lich uvědomil, až když za stromem zahlédl až moc rychlý pohyb. Lovec čarodějnic, který byl do té chvíle schovaný, začal mířit. Lich až nelidskou rychlostí vyskočil na nohy a začal utíkat. Vtom uviděl, že utíká přímo do rány hlavnímu inkvizitorovi Alarikovi.

V Ninurta-Usur bylo ticho. Pak se ozvalo zvučné „NE!“ následované „To není možné. Ne! NE! NE!“ a z jedné z chodeb vyběhl kostlivec. Vycházely z něj impulsy neopracované síly, které se jako nárazové vlny tříštily o kámen a drtily a ničily vše ostatní. Rozrazil dveře a kostěnými pěstmi bušil do čehokoliv, co bylo po ruce a nakonec se zhroutil na zem vedle zničených dveří. „Jeho ne...“

Když se objevila další grfi patrola, inkvizitor Alarik byl v jejím čele. Stanlex se prodral skrz nemyslitelnou řadu zombií a kostlivců a stanul tváří v tvář velké postavě ve zbroji. „Moje hůl. Kde je?“ procedil skrz zuby a třesoucí se rukou, ve které svíral dýku, připraven mrštit ji inkvizitorovi do oči. „Tady. Tohle z ní zbylo.“ pronesl ležerně Alarik a hodil lichovi kožený váček s popelem. Lich padl na kolena.

Byl to pěkný pokoj. Velký a prostorný. S postelí s nebesy, stojany na brnění, obrovskou pracovní deskou a hlavně stolem a pohodlnými křesly. Gavner vešel do své ložnice a před sebou uviděl kostlivce, který seděl rozvalený na jednom z křesel. Hlavu měl nakřivo, korunu na zemi, plášť zabláčený a nevyčištěný. „Ahoj...“ řekl, aniž by pohnul jedinou kůstkou. „Stanlexi? Proč jsi přišel?“ „Přišel jsem se rozloučit. Brzo odejdu.“ Gavner se zamračil. Tohle nebylo normální. A krom toho, nikde neviděl hůl s lebkou. „Na jak dlouho?“ „Na pořád. Už mě nevidíš.“ „Počkej, počkej, to nemyslíš vážně. Ještě jednou a od začátku.“ „Zabili mi brášku. Bylo to skoro dvě stě let a teď nemám s kým cestovat. On... byl ještě dítě. To si nezasloužil.“ Gavner stál s otevřenou pusou a špičáky se mu leskly ve světle pochodní. Ta lebka v sobě měla dětskou duši, která hrozně ráda cestovala. Sice už skoro dvě století, ale stále to bylo dítě a pro licha jediná věc, kterou měl skutečně rád. Lich pokračoval „Sebral mi ho inkvizitor. Fanatik. Díky tomu turbanu si ho spletli s Maahirem. Asi si mysleli, že jsem jim ukradl jeho pozůstatky či co. Prohnali ho snad všemi očistnými rituály, co znali. Hůl spálili a jeho lebku pohřbili. Já nemám proč tu dál být. Jdu za ním.“ „Jakto že nemáš proč žít? Co pomsta? Ti inkvizitoři si za to zaslouží smrt!“ Stanlex pozvedl lebku. „Proto jsem tady. Vzdušní piráti, žoldáci, odpadlíci... Ti všichni se dověděli o mnou vypsané odměně. Dříve či později přijdou do nekropole a budou se dožadovat své odměny. Sandrův popel má pro sběratele obrovskou cenu. Možná v desítkách tisíc. A zbytek těch trefek, co jsem posbíral, se taky dá střílet. Piráti si pro ně přijdou. Odměnou za to, že buď inkvizici donutí rozpustit nebo ji vypálí do základů. Dej jim klíč od mé pracovny. Co je uvnitř, bude jejich.“

„Nechod!“ zmohl se na odpor Gavner, ale bylo jasné, že je marný. Stanlex se postavil a beze slova vykročil pryč. „To jen tak zmizíš?“ Gavner zvýšil hlas a otázku skoro vykřikl. Lich se zastavil. „Ne. Hodlám odejít v záblesku nehynoucí slávy. Ještě u mě uslyšíš... Z úst mágů stříbrných měst.“ Byla škoda, že lich neměl výraz v obličeji. Kdyby měl, tak by se v něm zrovna mísilo odhodlání,

pobavení a špetka šílenství. Gavner přišel k lichovi a nabídl mu pravou ruku. „Budeš mi chybět. Bys mi dobrým přítelem a oporou.“ Stanlex natáhl kostěný pařát a upírovu ruku stisknul vší silou „Ty mně taky. Mám na tebe jednu žádost: V příští bitvě zmizím. Nehledej mě. Půjdu sám. Sbohem, starý příteli.“ Otočil se a odešel. Gavner za ním zvolal „Slibuju. Ale v sítích pavoučí bohyně si tě najdu.“ Lich se neotočil, nezastavil, dokonce ani nezpomalil. Nebylo proč. Nikdo neví, co se s duší stane po odchodu za spřádačkou osudu. To však pro někoho tak tvrdohlavého jako Gavner není překážkou. Myslel to smrtelně vážně

Bylo dobojováno. Temní elfové, trpaslíci a nemrtví dokázali alespoň tentokrát gryfáky zahnat, ale hořkost porážky byla všudypřítomná. Temní elfové a trpaslíci se pokusili zabít Arantira a způsobit převrat. Ač raněný, přežil a vzbuorence bude čekat tvrdý trest. Co zbylo z úmluvy? Tři zneprátené frakce. Jeden přízrak, který sežral kousek esence dračice stínů, dva členové triumvirátu, z nichž jeden navíc povstal z mrtvých jako upír... „Bordel.“ zamumlal lich a sáhl do polní brašny. Nahmatal malou dřevěnou krabičku a ačkoliv neměl důvod ani očividný způsob, povzdechl si. Otočil se směrem k Johaře a vykročil.

„MAAHIRE! Sakra, kdo tomu teď šéfuje... JHORO!“ V bráně se objevila mladá čarodějka. „Co tu chce ta kreatura, ten výsměch všemu živému?“ „JAKOŽTO BÝVALÝ UČEDNÍK SEDMI MĚST ŽÁDÁM O AZYL!“ zařval lich. „Jsem tu v míru,“ dodal a doufal, že mu to uvěří. „Proč? Co tu chceš?“ „Za prvé, tohle je vaše.“ Lich si sundal korunu a hodil ji směrem k Jhoře. Zařinčela o zem a zůstala ležet. „Bývala to dřív docela běžná pomůcka. Možná to ještě někdo pozná.“ Jhora se shýbla a korunu zvedla, aniž by spustila oči z licha. Zamračila se a prohlédla si předmět se své ruce. „Tohle je prastaré... Ale určitě jsi nepřišel nám dát tuhle korunu.“ „Přišel jsem vám dát sebe.“

Za Jhorou se ozvalo překvapené mumlání přítomných mágů, Junrei-sha i těch několika Rakshů. Jhora byla neoblomná. Tahle věc drze stále před branami Johary a tvrdila nesmysly. Navíc lichové jsou pověstní tím, že jsou schopni čehokoliv a vrázení nožů do zad je jejich denním chlebem. „Proč bychom tě měli vzít zpět? Ze stříbrných měst jsi byl vyhnán, nekromante!“ „Vlastně je to prosté. Vzali jste mi život, vzali jste mi domov a teď i to, co zbylo z mé rodiny.“ Čarodějka začala být zvědavá. Že by i nemrtví měli cosi jako příbuzné? Nějaký magický vztah mezi těmi, co byli stvoření stejnými kouzly? To by byla novinka. „Z tvé rodiny?“

Lich se pevně chytil hole. Byla nová a nepohodlná. A hlavně to nebyla ta jeho, na které nosil brášku. Za Jhorou se začal tvořit dav. Stanlex se v duchu usmál. Čím větší publikum, tím lépe. Tím spíš ji donutí poslechnout ho a tím spíš celé tohle divadlo bude mít smysl. „Lebka.“ „Ta byla Maahirova,“ začala se bránit Jhora. Stanlex se zapřel nohama do země. Něco se v něm nahromadilo. Nenávist, zlost a žal nad ztrátou bratra spolu s hořkostí střádanou dvě stě let. „NE! Ta lebka byl můj bratr, který se mnou roky cestoval po světě. Chtěl vidět nové země. Já jsem mu to umožnil. A vy... Vy jste si ho VZALI, ZABILI a ten turban, který jen tak mimochodem byl džinův, jste pohřbili s tak úžasnou pompou, která náleží arcimágovi! WELL DONE, MY FRIENDS!“ Hlas už neovládal. Křičel. A k tomu se ještě ironicky poklonil Jhoře. Z lichova těla vyletěla vlna síly, ale pak se naštěstí uklidnil. Měl tu práci.

Čarodějka byla zaražená a hlouček mágů ustoupil o krok dozadu. „Jo, ten pocit, když si za tebou přijde nemrtvý stěžovat na život,“ Stanlex se bavil. Vlastně o nic nešlo. Jemu už o nic nešlo. Jen o ten záblesk slávy a perfektní odchod do sítí pavoučí bohyně. Jhora se téměř okamžitě vzchopila a znovu nabyla svého nadhledu a nadřazenosti. „Ohledně toho si ještě promluvíme s inkvizitory.“ „Či s tím, co z nich zbyde,“ zamumlal si pod kapucí lich, když si vzpomněl na odměnu, kterou vypsali. „Nekromant. Není to jedno?“ Jeden z mágů zaprotestoval. „Jedno to není!“ odsekla Jhora. „Byl občanem měst a i když netuším, co se mu stalo...“ „Bylo mu deset!“ Stanlex jí skočil do řeči, „a jeden z vás ho umlátí k smrti.“ Ten plán fungoval. Dav ho poslouchal a Jhora už nebyla protivník v debatě. Byl čas to celé uzavřít, dokud byli na jeho straně. „Ten?“ Jhora pozvedla korunu. Lich kývnul. „Za to ti stříbrná města dluží omluvu, i tvému bratrovi. Dnes se na akademii dohlíží, aby se nic takového už stát nemohlo.“ „Jo... Víte, co je tohle?“ Lich vytáhl dřevěnou krabičku. V jeho rukách lehce zeleně zářila. „Schránka...“ „Moje.“ „Tvoje? S tvou...“ Jhora cítila, jak jí vyschlo v

puse. Schránka na duši, zakázané umění, důvod nesmrtelnosti lichů a také jejich největší slabina.

„Ano. Zabte mě teď a tady a už se nevrátím.“ Stanlex rozpřáhl ruce ve vyzývavém gestu.

„Dopřavdy se chceš zdát svého života?“ „NEMÁM pro co žít. Všechno jste mi vzali!“ Jhora se nadechla a uklidnila. „Pokud je to tak...“ „Jen jedno poslední přání bych měl!“ Opět jí lich skočil do řeči a otevřel dřevěnou skříňku. Uvnitř byla vyrovnaná a seřazená zelená sklíčka. „Teď nebo nikdy,“ pomyslel si lich a spustil svůj proslov.

„PAMATUJTE SI NÁS! Pamatujte si mně i brášku. Vy všichni! Vezměte je do ruky a PAMATUJTE SI NÁS.“ Ukázal kostěným prstem na řadu mágů za Jhorou a zaklapl skříňku. „A uvidíte, že nejsme až tak rozdílní, jak si vy myslíte.“ Lich přikročil k Jhoře a podal jí skříňku. V hrudním koši ho cosi zabořilo. Jiný kouzelník držel jeho schránku. A jiný kouzelník ji pozná na první pohled. Jiný kouzelník ji může zničit. Jhora se narovnal. „Slibuji, že se z toho poučím. Ráda bych se ti podívala do očí, ale snad budu moct alespoň skrze tohle.“

„Sbohem.“ Řekl lich a čekal. Jhora jedním rychlým pohybem skříňce ulomila víko. Lich se usmál a padl k zemi. Ani v jednom neměl na výběr. Jhora zavravorala a stála jak opařená. Lichovo poslední zaklínadlo způsobilo, že obsah skříňky se ukázal všem přítomným.

Pak jeho, Jhoru i poblíž stojící mágy zahalila zelená mlha a ta se vtěsnila do posledního sklíčka. Jhora jej sundala z čela a vložila do malé dřevěné truhličky. Byla opravená, ale teď už to byl jen obyčejný kus dřeva. Přesto se Jhora nedokázala přimět ji zahodit. Byla to památka na člověka, který bojoval za svůj sen zatímco ostatní ho lovili jako zvěř. A co z těch dvou zbylo? Bednička, lebka a hromádka kostí.

Pomaloučku svítalo. Jhora obvykle vstávala brzo, ale tuhle noc spala neklidně. Záblesky ze sklíček jí pořád probíhaly před očima. Nelíbilo se jí, co viděla. Život zhasl lusknutím prstů a jen s pomocí temných umění dokázal lich splnit to jediné přání, které ta mladá duše kdy měla. Cestovat, vidět svět a jeho krásy. A za to byl cílem inkvizice. Svět nebyl fěr a už vůbec ne černobílý. Jhora se postavila a položila krabičku na kraj stolu. Lich najednou nebyla jen nemrtvá kreatura. Lich mohl být kdysi člověk, který obětoval všechno, co kdy měl, aby ochránil bratra, kterého měl nade vše rád. Sice již pár desítek let neměl srdce, ale rozhodně se tak nechoval. Na druhou stranu, byl to nektromant, hrál si ze zakázanou mocí a trýznil duše zemřelých. Nebo ne? Vždyť i k zajatcům se choval překvapivě lidsky. Jhora si povzddechla. Nic už nebylo černobílé. Nic už nebylo tak lehké... Lich i jeho bratr byli pohřbeni, ale bude muset splnit jeho poslední přání.

Jhora učinila rozhodnutí, které jí na popularitě nepřidalo: Dala postavit pomník. V zahradách nyní stojí socha postavy v plášti. Na hlavě má korunu, v kostěné ruce drží hůl a na ní je nasazená lebka. V druhé ruce má tlustou knihu. Říká se, že pokud kouzelník přiloží ruku na knihu a vyšle malý výboj energie, přestane pochybovat o moudrosti toho rozhodnutí. Jhora zaklapla již prázdnou dřevěnou krabičku a spokojeně se usmála.

Socha také. Ne že by měla na výběr.

Díky hráčům

Rád bych vyjádřil díky pár hráčům. Jsou to ti, kteří se nějak výrazně podíleli na Lichovině nehledě na jejich přínos kterékoliv z armád. Minimálně jedna scénka by bez každého z nich nemohla vzniknout. Bez vás by tenhle příběh byl o mnohé ochuzen.

Šibříkovi za to, že vyprovokoval vznik téhle postavy. První den bitvy mě štvál tak, že jsem lebce na holi z obvazů, v lese nalezeného pera a modré fixy vyrobil podobný turban, jako měl on, a tak jsem se poprvé odchýlil od RP bezejmenné jednotky licha.

Olorinovi za to, že už od první bitvy ve mně vzbudil posvátnou hrůzu z inkvizice a hlavně jako těžkotonážního kladiva. (Skvěle vyměkčeného. Letěl jsem dva metry a přistál v kopřivách, ale sotva jsem tu ránu cítil)

PeeTeemu za geniálně zahraného zombíka. Takhle to má vypadat. „Jídlo?“

Kazmě za vymyšlení názvu tohoto dílka a také za prvotní impuls k jeho vytvoření. Původně to měl být jen druhý pohled na „deníček čarodějky/upírky“. A samozřejmě za dokonalé RP pletichaření upírů proti lichům.

Goldeemu za nápad s „vodní pleškou“.

Arienovi za „zabití“ mé postavy. Nebýt tvé otázky „Nezbylo po tobě něco zajímavého?“, tak nemám tak epický závěr.

Gavnerovi za výrobu kostýmu, podporu a RP.

Samovi za „Všichni kostlivci jsou hrdinové!“ a „Copak nevíte, že je neslušné čumět, když jí?“

Jezevcovi za úžasně vtipnou verzi Igora a rozkopnutí brány.

Deusnovi za válečného mága, který by si klidně dal pár piv s lichem. Už jen tahle scénka ospravedlnila přidání celého questu.

Žabě za roli čarodějky v zajetí. I takhle málo stačí.

Schain za na rychlo nastudovanou roli čarodějky Jhory, okamžité přijetí navrhované scénky po skončení bitvy a korekturu.

Pirátům za to, že byli tak dokonalá osina v zadku všem a za dokonale ztřeštěnou náladu a role, které vytvořili.

Iavě za oddaného ducha a hlavně roli spolulicha na poslední bitvě.

Kéž bych si pamatoval jméno hráče Maahira (Myslím, že **Goldy**), který bez předchozího upozornění naskočil na vlak RP a dělal jako že ten příběh zná. A dařilo se. Dokonce vícekrát.

Pro ty, kdo nechtějí googlit a neznají: Citáty na začátku kapitol jsou z písně která mi zněla v uších od momentu, kdy jsem jako postava dostal zpět popel mé hole: **Blaze of Glory (Jon Bon Jovi)**